

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **D. Š.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. října 2020, č. j. OD 821/20-4/67.1/20189/ŠN KULK 78639/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 30. 7. 2020, č. j. OD/20/23476/SCA, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o

silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť blíže neurčený řidič:

- dne 28. 1. 2020 v 13:20 hodin na pozemní komunikaci I/35 v obci Karlovice, místní část Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N, 15°12'44,4581"E - 50°33'2,3539"N, 15°12'51,5193"E GPS ve směru jízdy na Jičín, jel výše uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 83 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 33 km/h. Řidič tak svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Žalobní námitky soustředil do následujících osmi bodů: Jednání s osobou, která nebyla zmocněnec; Překážka věci rozhodnuté; Zahájení řízení v rozporu s právem; Nezákonnost usnesení o zastavení řízení o zavinění přestupku; Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; Vymezení místa přestupku; Neprůkaznost záznamu měření; Sankce.
4. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k uvedeným žalobním bodům v části IV. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním. Rovněž dodává, že obsah žaloby je rozsáhlý a představuje 23 stran textu, v nichž se některá argumentace žalobce prolíná či dokonce opakuje. Krajský soud i z tohoto důvodu zvolil jejich stručnější vymezení, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.
5. Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
6. Dne 29. 12. 2020 bylo nadepsanému soudu doručeno doplnění k předmětné žalobě. V něm sice žalobce avizoval předestření dalšího žalobního bodu, nicméně se fakticky jednalo o rozšíření argumentace k již předestřené žalobní námitce týkající se udělené sankce.
7. Žalobce namítal, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného pouze odkazuje na závěry plynoucí z prvoinstančního správního rozhodnutí, a to bez dalších úvah žalovaného. V posuzované věci nebylo zřejmé, jak odvolací orgán usoudil o správné úvaze správního orgánu I. stupně, která se týkala výše jemu udělené sankce. Žalované rozhodnutí přitom z tohoto důvodu shledal nepřezkoumatelným. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně uložil sankci ve výši 3.500 Kč, tj. tisíc korun nad spodní hranici zákonného rozmezí. Žalovaný měl v odůvodnění konstatovat, že sankce byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž s další argumentací správního orgánu I. stupně, týkající se odůvodnění uložené pokuty, se zcela ztotožnil.

8. Napadené rozhodnutí tak žalobce považuje z výše uvedených důvodů za nesrozumitelné, neboť mu není zřejmé, zda žalovaný považuje za řádně odůvodněnou a zákonnou sankci při samé spodní hranici zákonného rozmezí, nebo zda považuje za řádně odůvodněnou a zákonnou sankci o 1 000 Kč vyšší.
9. Žalobce setrval na návrhu výroku rozhodnutí, který uvedl v prvotním podání žaloby.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. K námitce týkající se odůvodnění výše správního trestu doplnil, že na str. 7 napadeného rozhodnutí došlo omylem k písařské chybě, která vedla k tomu, že v textu omylem zůstala nepřiléhavá poznámka žalovaného. Ten má přitom za to, že správní orgán I. stupně výši uloženého trestu řádně odůvodnil a uvedl všechny důvody, které jej vedly k uložení sankce nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby.
12. Úvahy správního orgánu I. stupně považuje za řádně odůvodněné a s uložením pokuty, která je o 1000 Kč vyšší, než je spodní hranice zákonem stanovená, se ztotožňuje. Ostatně tyto své závěry uvedl i v napadeném rozhodnutí.
13. Konečně doplnil, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří zpravidla jeden celek.
14. Žalovaný je toho názoru, že na základě skutečností, které jej vedly k zamítnutí odvolání žalobce v předmětné věci, má i soud předmětnou žalobu v celém rozsahu zamítnout, což také v závěru svého podání nadepsanému soudu navrhl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasili.
16. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

17. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Turnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 1. 2020, č. j. OD/20/3709/SCA. Jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy – silničním rychloměrem Měřič úsekové rychlosti MUR – 07, v.č. MUR004/2013, výrobce AŽD Praha, s.r.o., Česká republika.
18. K předmětnému přestupku došlo dne 28. 1. 2020 v 13:20 hodin na pozemní komunikaci I/35 v obci Karlovice, místní část Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N, 15°12'44,4581"E - 50°33'2,3539"N, 15°12'51,5193"E GPS ve směru jízdy na Jičín, kdy blíže neurčený řidič vozidla registrační značky 6H84697 jel rychlostí 83 km/h.

V naměřené rychlosti byla zohledněna tolerance měřicího zařízení 3 km/h (pro rychlosti do 100 km/h). V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 33 km/h. Řidič tak svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

19. K oznámení o přestupku byly doloženy fotografie uvedeného vozidla pořízené citovaným silničním rychloměrem a to spolu s dalšími údaji o naměřené rychlosti vozidla, přesném místě měření rychlosti, času měření a dni jeho měření apod. Ve správním spisu byl rovněž založen Ověřovací list č. 8012-OL-70331-19 ověřující požadované metrologické vlastnosti silničního rychloměru MUR - 07, v.č. MUR004/2013.
20. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 29. 1. 2020 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k uhrazení určené částky ve výši 2 000 Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne doručení. Na výzvu k uhrazení určené částky reagoval žalobce sdělením, že vozidlo řídil on sám. Také uvedl, že s uložením pokuty počítá a svého činu lituje. Avizoval také, že pokud by došlo k zahájení řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zmocňuje ke svému zastupování, pro celé řízení, společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČ: 24317594.
21. Dne 5. 3. 2020 bylo žalobci do jeho datové schránky doručeno Oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 25. 3. 2020 ve 14:00 hod. Současně byl upozorněn na nutnost osobní účasti, která by vedla k úplnému zjištění stavu věci.
22. Správní orgán I. stupně poté obdržel obecnou omluvu z jednání vedeného pod sp. zn. OD/20/3709 z datové schránky P. K. Omluva byla doručena do datové schránky správního orgánu I. stupně dne 16. 3. 2020. Bylo navrženo, aby v souvislosti s pandemickou situací ústní jednání neproběhlo (bylo zrušeno) a spis (sp. zn. OD/20/3709) byl P. K. zaslán elektronicky, spolu se lhůtou pro jeho vyjádření k předmětné věci.
23. Správní orgán ověřil, že osoba P. K. vystupuje jako statutární orgán ve společnosti Ochrana řidičů o.s., IČ: 01917714, která je zároveň statutárním orgánem společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČ: 24317594.
24. Jelikož spolu s přípisem ze dne 16. 3. 2020 neobdržel správní orgán I. stupně i plnou moc P. K. k zastupování v probíhajícím řízení se žalobcem, vyzval proto žalobce dne 17. 3. 2020 o její doplnění (doručena byla do datové schránky žalobce dne 20. 3. 2020). Tutéž výzvu zaslal do datové schránky i P. K. dne 20. 3. 2020 (doručena téhož dne).
25. Dne 20. 3. 2020 obdržel správní orgán z datové schránky P. K. plnou moc, která jej opravňovala k zastupování v řízení vedeném u Městského úřadu Turnov, vedeného pod sp. zn. OD/20/3709. Plná moc byla udělena pro zastupování v plném rozsahu, ve všech stupních řízení před správními orgány, tedy pro řízení prvoinstanční i odvolací. Žalobce zmocnil tohoto zmocněnce i k doručování písemností ve všech stupních řízení.
26. Následně, dne 24. 3. 2020, zaslal správní orgán I. stupně žalobci i jeho zmocněnci, do datových schránek, oznámení o novém předvolání obviněného k ústnímu jednání.

Jednání bylo nařízeno na den 13. 5. 2020 v 15:00 hod. Správní orgán upozornil na nutnost osobní účasti, která by vedla k úplnému zjištění stavu věci.

27. Dne 13. 5. 2020 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření k podkladům pro rozhodnutí od zmocněnce žalobce. Ten měl totiž za to, že jelikož obdržel elektronicky podstatnou část správního spisu, jeho účast na jednání není nezbytná.
28. Dne 14. 5. 2020 zaslal správní orgán I. stupně žalobci i jeho zmocněnci (do datových schránek) Oznámení o novém předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 2. 6. 2020 v 10:00 hod. Opět upozornil na nutnost osobní účasti, která by vedla k úplnému zjištění stavu věci. Žalobce se však nedostavil.
29. Správní orgán I. stupně poté, dne 10. 6. 2020, vydal usnesení, č. j. OD/20/17963/SCA, jímž v souladu s ustanovením § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), rozhodl o zastavení přestupkového řízení, jelikož spáchání skutku nebylo obviněnému prokázáno. Prvoinstanční správní orgán konstatoval, že podání vysvětlení žalobce nebylo možno použít jako důkazní prostředek dle ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu. Usnesení bylo doručeno do datových schránek žalobce i jeho zmocněnce. Zmocněnec žalobce se proti němu dne 25. 6. 2020 odvolal. Správní orgán žalobce i jeho zmocněnce obeznámil s nedostatkem náležitostí tohoto podání a byli vyzváni k jejich odstranění. To však neučinili. Správní orgán I. stupně následně předal odvolání žalovanému, který dne 27. 10. 2020 rozhodl tak, že usnesení č. j. OD/20/17963/SCA potvrdil v plném rozsahu.
30. Dne 2. 7. 2020 bylo žalobci i jeho zmocněnci zasláno Oznámení o zahájení přestupkového řízení a o nařízeném ústním jednání. Bylo tak zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ústní jednání proběhlo dne 22. 7. 2020, o čemž svědčí Protokol o projednávání přestupku z téhož dne. Žalobce ani jeho zástupce se k tomuto jednání nedostavili.
31. Dne 30. 7. 2020 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, č. j. OD/20/23476/SCA, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Zmocněnec žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 24. 8. 2020 odvolání, které nesplňovalo náležitosti dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce i jeho zmocněnec byli vyzváni k odstranění jim vytýkaných nedostatků.
32. Dne 5. 9. 2020 obdržel správní orgán I. stupně plnou moc, kterou se P. K. zavázal pro zastupování žalobce v odvolacím řízení, a to včetně doručování písemností ve věci a doplnil odvolání ze dne 24. 8. 2020. Zmocněnec žalobce namítal, že jej před správním orgánem I. stupně nezastupoval, zástupcem žalobce měla být pouze společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. Doplnil, že: *„převzal zmocnění k podání tohoto odvolání, ale dále s věcí nechce nic mít, delikty provozovatele vozidla dělat neumí. Prosí, aby byl z tohoto vynechán.“* O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, které žalovaný zaslal zástupci žalobce do datové schránky.
33. Do správního spisu byl dále na č. l. 14 založen dokument s názvem: „Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích na silnici I/35“ ze dne 22. 12. 2016, který stanovuje, že na silnici I/35 v obci Karlovice, části obce Radvánovice –

v obou směrech bude probíhat měření rychlosti schválené Policií České republiky. Tuto informaci dále doplňuje dokument ze dne 4. 1. 2019, z něhož se podává, že měření ve shora vymezeném úseku na silnici I/35 v obci Karlovice je povoleno od 1. 1. 2019 do 31. 1. 2020 (viz č.l. 15 správního spisu). Správní orgán I. stupně do správního spisu založil rovněž Situační plán úsekového měření: MUR 07 – Úsekové měření rychlosti na komunikaci I/35 (E442) v obci Radvánovice, k.ú. Karlovice (č.l. 19 správního spisu) a snímky z místa měření a dopravního značení v předmětné oblasti na č. l. 20-21b správního spisu). Projednávané místo měření rychlosti bylo vyznačeno i na fotografiích z místa měření, které správní orgán založil na č. l. 27 správního spisu.

B. Právní závěry

34. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
35. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs

44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

36. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
37. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
38. Vzhledem k žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se krajský soud nejprve zaměřil na tuto problematiku. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
39. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své

rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

40. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Správní orgány se věci věnovaly dostatečně. V odůvodněních obou rozhodnutí je reagováno na všechny jím vznesené námitky. Opomenuta nezůstala ani problematika tzv. společenské škodlivosti přestupku, které se věnoval zejména prvoinstanční správní orgán (viz str. 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Nadepsaný soud doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Žalovaný v napadeném rozhodnutí pečlivě shrnul skutkový stav a vysvětlil, ze kterých nesporných skutečností a vyjádření vycházel a proč. Jeho argumentace vyplývá z podkladů, které byly založeny ve správním spisu a obsahuje všechny náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 a § 69 správního řádu. Obě rozhodnutí jako celek tak pokryla svou argumentací všechny námitky žalobce, a to včetně otázky formálního i materiálního znaku přestupkového jednání a problematiky skutkových zjištění. Jejich odůvodnění v kontextu celé věci navíc nezavdávají důvod k pochybnostem o jejich srozumitelnosti. Krajský soud je proto toho názoru, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná.

41. Po pečlivém zvážení věci pak krajský soud konstatuje, že **žaloba není důvodná**.

42. K následujícím žalobním námitkám uvádí toto:

1. Jednání s osobou, která nebyla zmocněnec

43. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgán po celou dobu řízení vůbec nekomunikoval se žalobcem (jeho zástupcem) a nedoručoval mu žádné písemnosti, vyjma finálního rozhodnutí žalovaného. Žalobce poukázal na to, že správnímu orgánu I. stupně zaslal přípis, v němž konstatoval, že: „*v případě, že dojde k zahájení řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 silničního zákona, zmocňuje k zastupování v tomto řízení společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o.*“

44. Krajský soud by na úvod do této problematiky odkázal v prvé řadě na procesní postup žalovaného a jeho zmocněnce, který v podrobnostech nastínil shora (v části rozsudku věnující se skutkovému stavu věci). Pouze ve zkratce opakuje, že zmocněncem žalobce v řízení, které probíhalo u správního orgánu I. stupně byl P. K., který dne 20. 3. 2020 zaslal správnímu orgánu plnou moc, která jej výslovně opravňovala k zastupování

žalobce v řízení vedeném u Městského úřadu Turnov pod sp. zn. OD/20/3709. Plná moc byla udělena pro zastupování v plném rozsahu, ve všech stupních řízení před správními orgány, tedy pro řízení prvoinstanční i odvolací. Žalobce zmocnil tohoto zmocněnce i k doručování písemností ve všech stupních řízení. Správní orgán I. stupně přesto z procesní opatrnosti doručoval veškeré písemnosti nejen tomuto zmocněnci, ale i žalobci, který v tomto směru ničeho nenamítl.

45. Dlužno dodat, že jedinou procesní aktivitou žalobce byla reakce na výzvu k uhrazení určené částky, kdy avizoval, že pokud by došlo k zahájení řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zmocňuje ke svému zastupování, pro celé řízení, společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČ: 24317594, aniž by doložil příslušnou plnou moc.
46. Krajský soud shrnuje, že povinnost specifikace osoby (fyzické nebo právnické), které účastník řízení svěří své zastoupení, leží na tomto účastníku. Ten má povinnost tuto skutečnost doložit právě platnou plnou mocí. Jelikož správní orgán I. stupně disponoval pouze plnou mocí, kterou obdržel 20. 3. 2020, jednal v rozsahu, který v ní byl vymezen. O tom, že P. K. měl v úmyslu žalobce zastupovat, svědčí i jeho procesní aktivita, kdy ten zůstal ve věci žalobce procesně aktivní i po zahájení řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 silničního zákona.
47. Krajský soud se v tomto směru ztotožňuje i s názorem Nejvyššího správního soudu, který v obdobné věci zastal následující postoj: *„Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry městského soudu, že žalovaný postupoval správně, pokud za rozhodné považoval údaje zapsané ve veřejném rejstříku (zde rejstříku obchodním). Zdejší soud upozorňuje, že správní řád v § 30 odst. 1 odkazuje ohledně oprávnění jednat za právnickou osobu ve správním řízení na úpravu v občanském soudním řádu (§ 21 občanského soudního řádu). Své oprávnění jednat je povinná prokázat osoba za právnickou osobu jednající (viz Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. C. H. Beck, Praha, 2017, s. 93 – 101).“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 – 43) Pokud tak chtěl být žalobce skutečně právně zastoupen společností Pomáháme a chráníme, s.r.o., IČ: 24317594, měl doložit platnou plnou moc, která by ji k jím stanovenému zmocnění opravňovala.
48. Dlužno dodat, že zmocněnec žalobce P. K. *„je osobou opakovaně využívající obstrukční praktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.[...] Tato skutečnost je správním soudům známá z úřední činnosti (srov. např. z poslední doby rozsudky NSS ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019 - 57, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33).“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 – 43). Krajský soud i z tohoto důvodu považuje nyní vzneseno námitku za účelovou. Správní orgány nepochybily, naopak jednaly zcela obezřetně, když po celou dobu správního řízení kontaktovaly nejen zmocněnce, ale přímo i osobu žalobce, který měl o jejich veškerém procesním postupu dostatečný přehled a nebyl nikterak krácen na svých právech.

2. Překážka věci rozhodnuté

49. Žalobce druhou námitkou brojil proti tomu, že již v minulosti proti němu bylo vedeno řízení se stejným předmětem, spočívajícím v témž překročení rychlosti v obci Radvánovice v úseku 50°33'8,4872"N, 15°12'44,4581"E - 50°33'2,3539"N, 15°12'51,5193"E dne 28. 1. 2020 v čase 13:20 hodin. Toto řízení však bylo usnesením č. j.

OD/20/17963/SCA ze dne 10. 6. 2020, zastaveno. Toto rozhodnutí následně nabylo právní moci. Žalobce dovozuje, že z této skutečnosti vyplývá, že v téže věci existovala překážka věci rozhodnuté, neboť dříve, než bylo zahájeno řízení ve věci nyní napadané, bylo vykonatelně rozhodnuto o zastavení řízení proti témuž subjektu ve věci téhož jednání, pouze jinak skutkově a právně kvalifikovaného. I kdyby se přitom, dle jeho názoru, nejednalo o překážku věci rozhodnuté, jednalo by se o překážku věci zahájené.

50. Nadepsaný soud má za to, že je v tomto případě na místě připomenout procesní úpravu projednání přestupku provozovatele vozidla, resp. zahájení řízení o takovém přestupku, obsaženou v zákoně o silničním provozu.
51. Obecní úřad obce s rozšířenou působností vede šetření, kdo se (jako řidič vozidla) dopustil jednání, které vykazuje znaky přestupku. Pokud je mu osoba řidiče známá nebo je zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku [§ 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu], pak toto řízení proti ní zahájí. V opačném případě pokračuje v šetření přestupku s tím, že je-li možné jej projednat v blokovém řízení [§ 125h odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu], zašle provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky odpovídající pokutě udělené v blokovém řízení, a to do 15 dnů ode dne jejího doručení (§ 125h odst. 3 zákona o silničním provozu). Provozovatel vozidla na ni může v této lhůtě zareagovat dvěma způsoby, o nichž musí být, stejně jak o následcích marného uplynutí této lhůty, náležitě poučen. Především může tuto částku zaplatit. Obecní úřad obce s rozšířenou působností věc následně z tohoto důvodu odloží (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu), což znamená, že k zahájení řízení o přestupku nedojde (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl ÚS 15/16, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).
52. Místo toho ale může provozovatel vozidla rovněž sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu). V případě, že učinil toto sdělení, nebo jej ani neučinil ani nezaplatil určenou částku, obecní úřad obce s rozšířenou působností (dále také „správní orgán“) pokračuje v šetření přestupku. Správní orgán tak poté, co učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, vyhodnotí skutečnosti zjištěné v rámci šetření. Následně buď zahájí řízení o přestupku proti určité osobě, nebo věc odloží, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení takového řízení. V posléze uvedeném případě zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla [§ 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu]. Toto řízení zahájí i tehdy, jestliže bylo řízení o přestupku zastaveno, protože obviněnému z přestupu nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 5 písm. b)]. Je-li řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájeno, pak již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.
53. To ovšem neplatí za situace, kdy se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti z některého z důvodů uvedených v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. Jsou-li splněny výše uvedené podmínky projednání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 5), obecní úřad obce s rozšířenou působností jej projedná a rozhodne o tom, zda se jej provozovatel vozidla dopustil. Z takto shrnutého postupu správních orgánů vyplývá, že: *„je třeba rozlišovat řízení vedené s pachatelem přestupku v provozu na pozemních komunikacích a řízení vedené s provozovatelem vozidla, při jehož užití na pozemní komunikaci nebyly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Každé z řízení lze zahájit za splnění zákonem stanovených podmínek a zákon o silničním provozu mezi oběma řízeními rovněž vymezuje vzájemný vztah. Je třeba vycházet*

ze subsidiarity stíhání přestupku provozovatele vozidla vůči stíhání příslušného přestupku spáchaného řidičem vozidla (§ 125f odst. 5, § 125h), která má zamezit tomu, aby byl za stejné jednání, jež vedlo ke spáchání přestupku, postižen současně řidič i provozovatel vozidla (shodně rozsudek ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 33/2018 – 37).“ (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. října 2020, 7 As 214/2019 – 23).

54. Nadepsaný soud dále poukazuje na to, že podle § 68 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je účastníkem řízení o přestupku obviněný. V případě řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu je tak účastníkem řízení toliko řidič vozidla. Z žádného ustanovení zákona o silničním provozu nelze dovodit speciální úpravu účastenství v řízení o přestupcích fyzických osob jako řidičů vozidel, která by okruh jeho účastníků vymezovala jinak – širěji. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla je přitom odpovědností subsidiární. Obě správní řízení tak nelze slučovat ani zaměňovat a jak ostatně správně naznačil i žalobce, obě přestupková jednání jsou jinak skutkově i právně kvalifikována.
55. Nejednalo se ani o rozhodování o věci již zahájené. Tento případ by dopadal na situace, kdy jsou vedena souběžně dvě řízení o přestupku, které mají stejný předmět, účastníky řízení, jsou shodně skutkově i právně kvalifikována. Tak tomu v případě žalobce nebylo. Svědčí o tom již jen fakt, že pravomocným usnesením ze dne 10. 6. 2020, č. j. OD/20/17963/SCA, bylo rozhodnuto o zastavení přestupkového řízení, aniž by v tuto dobu bylo vedeno se žalobcem řízení jiné, které by splňovalo podmínky shora uvedeného. Tato námitka není důvodná.

3. Zahájení řízení v rozporu s právem

56. Dále žalobce zastává názor, že správní řízení bylo zahájeno v rozporu s právem. Důvodem je, že bylo zahájeno v rozporu s podmínkami pro zahájení řízení dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
57. Krajský soud v tomto směru odkazuje na vypořádání se s předchozí námitkou, nazvanou: „*Překážka věci rozhodnuté*“, kde se celému procesnímu postupu podrobně věnoval. Doplnuje ještě znění ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu:

Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

58. Z takto předestřené úpravy nelze dovodit, že by obě podmínky, tedy varianta a) i b) měly být splněny zároveň, jako se domníval žalobce. Citovaná právní úprava nabízí tímto způsobem dvě možnosti, které při splnění podmínky učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, mohou vést správní orgán k tomu, aby zákonným způsobem zahájil řízení s provozovatelem předmětného vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

59. Jak se podává ze správního spisu (viz výše), v případě žalobce bylo postupováno dle ustanovení § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Dne 10. 6. 2020 bylo prvoinstančním správním orgánem vydáno usnesení č. j. OD/20/17963/SCA, jímž rozhodl o zastavení přestupkového řízení. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí sice podáno bylo, to ovšem nesplňovalo náležitosti podání. Správní orgán I. stupně je proto postoupil žalovanému, aby o něm rozhodl (a to současně s odvoláním žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, č. j. OD/20/23476/SCA, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu).
60. Lze souhlasit se žalobcem, že správní orgán I. stupně tímto procesním postupem sice vytvořil poněkud nepřehlednou procesní situaci, nicméně nelze naznat, že by kvůli tomu byl žalobce a priori zkrácen na svých právech jakožto účastník správního řízení. Námitka žalobce tedy není důvodná.

4. Nezákonnost usnesení o zastavení řízení o zavinění přestupku

61. Žalobce dále zastal názor, že usnesení ze dne 10. 6. 2020, č. j. OD/20/17963/SCA, které se stalo podkladem pro přechod odpovědnosti na provozovatele vozidla a kterým bylo zastaveno přestupkové řízení vedené proti žalobci, jako řidiči vozidla, pro zaviněný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, je nezákonné. Konstatoval, že: *„správní orgán zastavil řízení proto, že se nepodařilo prokázat subjekt přestupku, neboť obviněný se nedostavil k ústnímu jednání.“*
62. Již v této premise se ovšem žalobce mýlí. Správní orgán I. stupně nezastavil řízení pouze proto, že se žalobce k předmětnému řízení nedostavil. Důvodem bylo to, že *„samotný záznam o podání vysvětlení nelze dle ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek“*. Tato premisa plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, například z jeho rozsudku ze dne 22. září 2016, č. j. 4 As 152/2016 – 37, z něhož vyplynuly judikatorní závěry, že:
- „I. Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek; užití úředního záznamu o podání vysvětlení lze ale připustit jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují.*
- II. Vyloučeno je pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi.*
- III. Zákon nevylučuje použití jakéhokoliv úředního záznamu jako důkazního prostředku, nýbrž pouze úředního záznamu o podání vysvětlení.“*
63. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván k podání vysvětlení přípisem ze dne 29. 1. 2020, přičemž na tento reagoval pouze sdělením ze dne 13. 2. 2020. Ač byl následně opakovaně vyzýván k procesní aktivitě a poučen o následcích jeho možné nečinnosti, ničeho neučinil a svá vyjádření nedoplnil. Jestliže se přitom účastník řízení k věci dále nevyjádří (ani písemně) a opakovaně se nedostavuje na ústní jednání, ztrácí tak možnost, aby byly skutečnosti, které sdělil na výzvu správního orgánu (ve smyslu ustanovení § 137 správního řádu), brány jako důkaz, či tzv. jiné podklady pro řízení. Právě tak tomu bylo v případě žalobce.
64. Jeho námitka proto nyní nemůže, ve světle shora uvedeného, uspět. Na podkladě tohoto vyjádření nemohl správní orgán I. stupně jinak, než, pro neprokázání viny žalobce, řízení

o přestupku s domnělým řidičem zastavit (již několikrát citovaným usnesením ze dne 10. 6. 2020, č. j. OD/20/17963/SCA).

5. Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

65. Žalobce je toho názoru, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto důkaz takto získaný nelze užít k dokazování. Obecní policie měla dle jeho názoru zejména včas vhodně uveřejnit informace o zřízení automatických systémů k pořizování záznamů tak, jak stanovuje ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
66. Krajský soud k předmětné problematice uvádí, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „měření rychlosti“. Konec tohoto úseku pak byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „konec měření rychlosti“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinného v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost nevyplývá ani z jiného právního předpisu. Přesto v místě měření vozidla žalobce předmětná dopravní značka IP 31a „Měření rychlosti“ umístěna byla, o čemž svědčí bohatá fotodokumentace, která je součástí správního spisu.
67. K tomuto krajský soud doplňuje, že podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
68. Zákon ale nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Krajský soud je toho názoru, že lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace způsobem, který popsal správní orgán I. stupně obsáhle na str. 7 svého rozhodnutí, tedy že: *„Odbor dopravní zdejšího úřadu je velmi dobře obeznámen s místem, kde probíhá měření a kde je od doby instalace měřiče umístěna informativní značka č. IP 31a „Měření rychlosti“. Do spisové dokumentace pod číslem 7 byly založeny snímky z aplikace Google Street View z května 2017, července 2017 a srpna 2019 ukazující tuto dopravní značku na pozemní komunikaci I/35 v obci Karlovice, místní část Radvánovice, ve směru jízdy na Jičín. Navíc den před ústním jednáním, tj. 21.07.2020, Městská policie Turnov pořídila aktuální fotografie rozporované značky, a to včetně jejího štítku.“* Již jen z umístění informativní značky č. IP 31a „Měření rychlosti“ musí být každému řidiči, který se řádně věnuje řízení svého vozidla, předem jasné, v jakém úseku dotčené měření probíhá.
69. Nadto jsou všechna místa, kde je umístěn stacionární silniční rychloměr v Turnově a okolí, snadno dohledatelná na oficiálních internetových stránkách města Turnov

(<https://www.turnov.cz/cs/mestsky-urad/vybrane-cinnosti/radary.html>). To, že se mohl konkrétní odkaz na předmětné internetové stránky za dobu ode dne spáchání přestupku do dne rozhodování nadepsaného soudu nepatrně poupravit, krajský soud žalobci nevyvrací, nijak tato námitka ovšem nemůže zvrátit fakt, že umístění automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy na internetových stránkách města Turnov dohledatelné je. O tom, že informace o konkrétních místech umístění stacionárních měřidel rychlosti bylo dostupné i v minulosti, svědčí i další materiály staršího data, kterými disponuje předmětná internetová stránka (viz např. <https://www.turnov.cz/cs/zpravy/deni-ve-meste/radary-jiz-opet-meri-rychlost.html>).

Nadto by nadepsaný soud odkázal na str. 14 a 15 správního spisu, kde je založen dokument s názvem: „Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích na silnici I/35 ze dne 22. 12. 2016, který stanovuje, že na silnici I/35 v obci Karlovice, části obce Radvánovice – v obou směrech bude probíhat měření rychlosti schválené Policií České republiky. Tuto informaci dále doplňuje dokument ze dne 4. 1. 2019, z něhož se podává, že měření ve shora vymezeném úseku na silnici I/35 v obci Karlovice je povoleno od 1. 1. 2019 do 31. 1. 2020.

70. Krajský soud na základě všech shora uvedených skutečností naznal, že v tomto případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro měření rychlosti vozidel ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, jelikož řidič vozidla byl, a to dokonce z několika zdrojů, řádně informován o tom, že bude projíždět/projíždí úsekem, v němž je měřena rychlost stacionárním měřičem rychlosti. Lze dodat, že v průběhu správního řízení, které bylo se žalobcem vedeno, ten vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevzněl (a to ani v odvolání). A to navíc za situace, kdy byl již ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajský soud obeznámen z úřední činnosti, zastupuje přestupce v mnoha obdobných případech. Jistě mu tedy musela a musí být existence těchto informací (a kde je najít) dobře známa.

6. Vymezení místa přestupku

71. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak bylo vymezeno místo spáchání přestupku. Dle výroku rozhodnutí byly stanoveny GPS souřadnice, které měly lokalitu blíže specifikovat, ovšem po jejich zadání do internetového vyhledavače nebylo místo dle těchto souřadnic nalezeno. Žalobce má za to, že výrok rozhodnutí bez stanovení přesných GPS souřadnic nemůže obstát.
72. Krajský soud pečlivě posoudil vymezení místa spáchání projednávaného přestupku. To bylo stanoveno následovně: „*na pozemní komunikaci I/35 v obci Karlovice, místní část Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872''N, 15°12'44,4581''E - 50°33'2,3539''N, 15°12'51,5193''E GPS ve směru jízdy na Jičín*“.
73. Krajský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, který je na věc přílehlavý. V tam posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako: „*na silnici I/15 v obci Chrámce*“. S námitkou nedostatečného vymezení místa se zmíněný soud neztotožnil. Citované vymezení místa spáchání přestupku považoval za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizovalo skutek tak, že nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, bral

v úvahu to, že v posuzované věci se jednalo o poměrně krátký úsek silnice procházející malou obcí, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

74. Krajský soud k věci uvádí, že samotné měření probíhalo v souladu s podklady, které byly založeny do správního spisu. Na č. l. 14 správního spisu byl založen dokument s názvem: „Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích na silnici I/35“ ze dne 22. 12. 2016, který stanovuje, že na silnici I/35 v obci Karlovice, části obce Radvánovice – v obou směrech bude probíhat měření rychlosti schválené Policií České republiky. Tuto informaci dále doplňuje dokument ze dne 4. 1. 2019, z něhož se podává, že měření ve shora vymezeném úseku na silnici I/35 v obci Karlovice je povoleno od 1. 1. 2019 do 31. 1. 2020 (viz č. l. 15 správního spisu). Správní orgán I. stupně do správního spisu založil rovněž Situační plán úsekového měření: MUR 07 – Úsekové měření rychlosti na komunikaci I/35 (E442) v obci Radvánovice, k.ú. Karlovice (č. l. 19 správního spisu) a snímky z místa měření a dopravního značení v předmětné oblasti na č. l. 20-21b správního spisu). Projednávané místo měření rychlosti bylo vyznačeno i na fotografiích z místa měření, které správní orgán založil na č. l. 27 správního spisu.
75. Rovněž v nyní projednávaném případě se tedy jednalo o úsek, který byl dlouhý přibližně 236 m a vzhledem k uvedení všech informací k místu přestupku, jako je název obce, konkrétní uvedení čísla silnice a směru, kterým motorové vozidlo jelo, je místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně konkrétní.
76. Dlužno dodat, že GPS souřadnice jsou snadno dohledatelné na serveru mapy.cz. Krajský soud má za to, že místo spáchání přestupku tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správních orgánů, odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostaly a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Této námitce tedy nebylo možno z výše uvedených důvodů přisvědčit.

7. Neprůkaznost záznamu měření

77. Další námitkou brojil žalobce proti tomu, že samotný originál výstupu z rychloměru není ve vztahu k naměřené rychlosti průkazný, neboť na něm není čitelná naměřená rychlost, ani doba měření či vzdálenost ujetého úseku. Nebylo tedy prokázáno, že by vozidlu žalobce byla naměřena právě rychlost 83 km/h, jak správní orgány uvádí ve svých rozhodnutích.
78. K otázce měření rychlosti a jejího přesného umístění se soud vyjadřoval v předchozí námitce. Ve vztahu k namítané neprůkaznosti záznamu měření by nadto odkázal i na č. l. 2 správního spisu, který obsahuje hned několik fotografií, které byly vygenerovány automatickým technickým prostředkem, používaným bez obsluhy, jenž prošel zkouškami měřidla a který splňoval požadované metrologické vlastnosti (viz. č. l. 3 správního spisu). Na zmíněných fotografiích je zcela zřetelně zaznamenán: „čas průjezdu oblastí měření – 28. 1. 2020 ve 13:20:24 hod, doba průjezdu 9,761 s, Lokalita: Radvánovice, ulice I/35, směr Jičín. Délka úseku 234,97 m. Rychlost: 86km/h, rychl. limit: 50 km/h, Verze: MUR-07“ (vše na č. l. 2 správního spisu). Krajský soud doplňuje, že z námitky žalobce

nelze nadto naznat, jaký další údaj by na záznamu z měření rychlosti očekával. Má tak za to, že takto zjištěné a prokázané informace, které korespondují s celým obsahem soudního spisu, neprůkaznost záznamu měření vylučují.

79. Lze konstatovat a uzavřít, že: „Aby byla zpochybněna průkaznost záznamu o měření jako důkazu, musí být dány i jiné důvody vzbuzující pochybnosti, že v daném případě skutečně nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, což mohlo mít za následek chybné měření rychlosti. Například ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 As 45/2013 - 37 byla pochybnost založena tím, že automobil zachycený na fotografii měřícím zařízením byl v nezvyklé poloze, přičemž tato skutečnost nebyla nijak vysvětlena a naznačuje jednoduchou reflexi.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 51/2019 – 38). Byť se v citovaném případě jednalo o lehce modifikovanou námitku (namítán postup měření v rozporu s návodem k obsluze), lze ji, dle názoru krajského soudu, vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce totiž ani v tomto případě nepoukázal na žádné informace, které by předmětné měření zpochybnilo, nebo zavadaly důvod k tomu, aby bylo možno měření rychlosti vozidla považovat za neprůkazné.

8. Sankce

80. Závěrem žalobce namítal, že výrok o sankci je nezákonný, neboť správní orgán hodnotil jako přítěžující okolnost skutečnost, která je znakem skutkové podstaty, potažmo nesprávně hodnotil povahu a závažnost přestupku, tj. jedinou skutečnost, kterou dával žalobci při úvaze o sankci k tíži. Správní orgán nebyl oprávněn hodnotit povahu a závažnost přestupku dle jeho skutkové podstaty, v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23: „V nyní projednávané věci je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, že stejně v jako případě, který byl posuzován ve výše citovaném rozsudku, považoval za přítěžující okolnost skutečnost, že protiprávního jednání se žalobce dopustil v obci, což je však součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Takový postup je nepřijatelný, neboť porušuje zásadu zákazu dvojího přičítání téhož, jak již bylo v citovaném rozsudku rozvedeno.“ Dále upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 – 47: „Nejvyšší správní soud však shledal v rozhodnutí správních orgánů a potažmo i krajského soudu, závažnější pochybení, na podkladě kterého mu nezbylo, než zrušit jak napadený rozsudek, tak i rozhodnutí žalovaného. Soud musí totiž přisvědčit stěžovateli v tom, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost skutečnost, že rychlost byla překročena o 53 km/h a porušil tak zásadu zákazu dvojího přičítání.“
81. Krajský soud upozorňuje, že judikatura opakovaně dovodila, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Silný vliv na současnou i budoucí podobu trestání má bezesporu i extenzivní výklad čl. 6 EÚLP, který, ještě více přibližuje soudní a správní trestání, což je bezpochyby patrné i v zákoně o odpovědnosti za přestupky, v němž se zákonodárce velkou měrou inspiroval právě hmotněprávní i procesní úpravou trestního práva. Současně principy trestního práva vedle dalších principů aplikovatelných pro správní trestání jsou dlouhodobě důležitým vodítkem pro práci správních soudů a správních orgánů.
82. Ukládání správních trestů je výsledkem správního uvážení, kterého je správní orgán

povinen užít v rámci zákonem stanovených mezí. Neodmyslitelnou součástí správního trestání je tedy úvaha správního orgánu, jež se musí odehrávat v mezích zákona. Nejedná se (ani se jednat nemůže) o libovůli správního orgánu, což je zabezpečeno povinností správního orgánu diskreci řádně odůvodnit v souladu s právními normativy. Zákonnou „korekcí“, na níž musí správní orgány při ukládání trestů pamatovat, je otázka polehčujících a přitěžujících okolností (jejich výklad a užití se rovněž dovozují z obecných principů řízení trestního).

83. Polehčující okolnost je taková okolnost, která je ve prospěch pachatele přestupku a snižuje společenskou škodlivost přestupku, zatímco přitěžující okolnost je taková okolnost, která je v neprospěch pachatele přestupku a zvyšuje společenskou škodlivost přestupku. Dispozitivní výčet přitěžujících a polehčujících okolností vyjmenovaných v ustanovení § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky považuje ustanovení § 37 písm. c) téhož zákona za zákonný korektiv při určování druhu a výměry správního trestu.
84. K zásadě zákazu dvojího přičítání Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, že *„tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující.“* V rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 - 35, přitom Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zákon o přestupcích v § 12 odst. 1 jasně stanoví, že ‚[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlídnou k závažnosti přestupku...‘ Pod závažností přestupku je podle Nejvyššího správního soudu třeba mimo jiné „rozumět intenzitu, jakou jednání pachatele naplnilo skutkovou podstatu daného přestupku.“*
85. V případě žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 - 47, vzal správní orgán I. stupně za přitěžující okolnost to, že *„maximální povolená rychlost byla překročena o 53 km/h, což je výrazné vybočení z rychlostního limitu“*. Správní orgán tak naměřenou rychlost nesprávně vztáhl k nejvyšší dovolené rychlosti, namísto ke skutkové podstatě přestupku, kterou stěžovatel svým jednáním naplnil. Krajský soud souhlasí, že v žalobcem předestřeném případě správní orgán pochybil. Toto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ovšem není příléhavé na nyní projednávanou věc (a obdobně ani druhý žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23).
86. V projednávané věci správní orgány na podkladu informací založených ve správním spisu vyhodnotily, že vozidlo žalobce jelo rychlostí 83 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Řidič vozidla tak svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, která stanovuje, že: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.“* Správně tak kvalifikovaly jeho jednání v intenci skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti. A následně zvažovaly, jak zásadně byla narušena povinnost plynoucí právě a jedině z této skutkové podstaty. Konstatovaly přitom, že: *„míra překročení se pohybuje v horní polovině tohoto rozpětí. K takovému porušení bylo přihlídnuto jako k okolnosti přitěžující.“* (viz např. str. 11 prvoinstančního správního rozhodnutí). Jejich úvahy byly

správné. Vozidlo žalobce jelo rychlostí o 13 km vyšší, než je stanovená spodní hranice zákonného rozpětí překročení rychlosti dle právě citované skutkové podstaty přestupku. Dlužno dodat, že stačilo pouhých 7 km, aby byla naplněna skutková podstata závažnější formy přestupku. Dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu se za předmětné provinění může uložit sankce v zákonném rozmezí od 2500 do 5000 Kč. I přes to, že překročení rychlosti vozidla žalobce se pohybovalo v horní polovině zákonného rozpětí překročení rychlosti u citovaného přestupku, správní orgán svolil sankci, která byla pouze o 1000 Kč vyšší, než je její minimální možná výše. A to, přestože s ohledem na popsanou míru intenzity, jakou jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu daného přestupku, mohla být uložena pokuta i vyšší (zhruba až o 250 Kč). Správní orgány v tomto směru tedy nepřekročily správní uvážení a v důsledku toho ani v úvahu přicházející výši pokuty.

87. Ve vztahu k námitce žalobce ohledně nesrozumitelnosti odůvodnění žalovaného rozhodnutí krajský soud předesílá, že o tomto nemohla být řeč. Jednalo se zjevně o administrativní pochybení, kdy v textu odůvodnění bylo nesprávně ponecháno, že: „sankce *byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí*“. Je to patrné nejen z toho, že v závorce dále je konkrétně uvedeno zvýšení dotčené částky o 1000 Kč, ale rovněž lze předpokládat, že v případě, kdy by žalovaný s předmětnou výší sankce nesouhlasil, zrušil by správní rozhodnutí I. stupně s výtkami právě ve vztahu k udělení předmětné sankce.
88. Jak již nadepsaný soud uvedl shora, rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. snesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80), nelze tak dát za pravdu žalobci, že by v odůvodnění svých rozhodnutí zůstaly správní orgány něčemu dlužny. Tato námitka není důvodná.
89. S ohledem na shora uvedenou proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
90. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jeho soukromí i soukromí jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

91. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. dubna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce